

Pihoun od Slavoše

Když jsem se rozhodl napsat příběh o sečtělém školákovi Pihounovi z berounského předměstí, bylo mým záměrem, aby se románový hrdina, ač fiktivní postava, pohyboval v autentickém prostředí, obklopen autentickými, v té době žijícími lidmi. Jevišťe, na kterém se příběh odehrává, je město Beroun a jeho nejbližší okolí v reáliích dvacátých let minulého století. Příběh jsem umístil do Berouna, když jsem se při práci v místním muzeu setkal s dlouholetým fürstenberským archivářem Janem Königem. Zaujalo mě jeho vyprávění o štacích – o hospodách, kde se formani pravidelně setkávali a ve kterých nocovali, když ze Šumavy do Berouna vozili vysoko nastlané fůry voňavého sena. Jak večer, když obstarali koně, při dobrém moku místním vyprávěli, co nového ve světě, a ti zas jim, co nového u nich. Byl bych rád, kdyby tahle knížka vybídla čtenáře, aby se na chvíli zastavil a spolu se mnou se ohlédl za zmizelým světem cest v alejích stromů a za světem klenutých lokálů v zájezdních hostincích...

Karel Paták

O autorovi

Karel Paták si ve zralém věku napsal vzpomínkovou idylu – a to na podobném principu, jakého použil ve své poslední próze jeho slavný jmenovec Karel Poláček. S překvapivou vypravěčskou zručností vyzobává Karel Paták ze svého mládí rozinky prázdninových zážitků plných prachu rozpálených silnic, brodí se Beroučkou, jež je omamně cítit rybinou a sluncem rozpáleným dehtem pramic a ovšem dršťkovou z hrnců zájezdních hostinců – a pivem, jehož blahodárnou hořkost v létě nic nenahradí, jak víme my chlapi, co spolu mluvíme...

Jestli si chcete tohle čtení dokonale užít, musíte přistoupit na autorovu hru. Zapomeňte na chvíli na všechny trable, na to „jak to všechno vlastně bylo“, a vyrazte s Pihounem, Emanem a vševědoucím panem Kottkem vstříc jejich malým verneovským dobrodružstvím.

Jan Velíšek

KAREL PATÁK, ak. mal.

Když skončila poslední světová válka, bylo Karlovi Patákovi čtrnáct. Únor 1948 mu vítězně vpadl do sladkých let adolescence, v padesátých letech se mu dělaly první vrásky (v šedesátých často i od smíchu), v srpnu 1968 mu bylo sedmatřicet – byl, jak říká klišé, „umělec na vrcholu tvůrčích sil“. Následovala páchnoucí dusivá houně normalizace. Komunisti konečně prohráli, když mu bylo padesát osm. Pak se stal starostou Loděnice... Docela pestrý a „dějinnými událostmi“ nabitý život. A to není řeč o trampotách kluka ze smíšené česko-německé rodiny...

Úryvek z knihy:

...Jícha ještě dvakrát polknul, postavil prázdnou sklenici, utřel si hubu a vyjek: „Kalina vodí u Štulovny Bohouše! Má ho na šňůře...“ Ale než dořek větu, byl kuželník prázdněj. Chlapi ho div neporazili, jak jeden přes druhýho hrnuli ke dveřím. Nechali kuželky kuželkama, a byli pryč! Zbyly po nich než rozkouřený viržínka v popelníku. Vyběh s nima dokonce i jindy akurátní číšník Pavelka s kasírtaškou v ruce a běželi jsme i my dva s Emanem. Přestože je to teď napínavý jako na poslední stránce Zelený paruky, nezbejvá než prozradit inkognito toho Bohouše, i když se dá předpokládat, že každěj pravověrnej Berouňák ví, o koho se jedná. Ovšem čas kvapí – Bohouš je na šňůře, a tak, než se mu jí zase povede přetrhnout, prozradím vám, co nejste z Berouna, že ten Bohouš je sumec! Ale ne nějaký dvacetikilový tintítko na rybářskej výuční list, ale pořádněj metrákovéj klacek! Váhu odhadli ty nešťastný šťastný páni rybáři, kterejm se v minulosti dostalo cti, že si ho po řece mohli aspoň chvilku povodit. Když jsme přilítli k pivovaru, tak už tam bylo hotový pozdvížení. Na navigaci to vypadalo, jako kdyby měl do Berouna připlout Primátor Dittrich...